לא וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־
לב צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יהוה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי
לג לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ
לד וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יהוה
לה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יהוה אֱלֹהֵיכֶם׃ אמרתי פ״ג

א וַיִּקַּח קֹרַח בֶּן־יִצְהָר בֶּן־קְהָת בֶּן־לֵוִי וּדָתָן וַאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב
ב וְאוֹן בֶּן־פֶּלֶת בְּנֵי רְאוּבֵן׃ וַיָּקֻמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וַאֲנָשִׁים מִבְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמְאַתָּיִם נְשִׂיאֵי עֵדָה קְרֻאֵי מוֹעֵד אַנְשֵׁי־שֵׁם׃
ג וַיִּקָּהֲלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב־לָכֶם כִּי כָל־
הָעֵדָה כֻּלָּם קְדֹשִׁים וּבְתוֹכָם יהוה וּמַדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל־קְהַל
ד יהוה׃ וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו׃ וַיְדַבֵּר אֶל־קֹרַח וְאֶל־כָּל־
עֲדָתוֹ לֵאמֹר בֹּקֶר וְיָדַע יהוה אֶת־אֲשֶׁר־לוֹ וְאֶת־הַקָּדוֹשׁ וְהִקְרִיב
ה אֵלָיו וְאֶת אֲשֶׁר יִבְחַר־בּוֹ יַקְרִיב אֵלָיו׃ זֹאת עֲשׂוּ קְחוּ־לָכֶם
ו מַחְתּוֹת קֹרַח וְכָל־עֲדָתוֹ׃ וּתְנוּ בָהֶן אֵשׁ וְשִׂימוּ עֲלֵיהֶן קְטֹרֶת
לִפְנֵי יהוה מָחָר וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר־יִבְחַר יהוה הוּא הַקָּדוֹשׁ
ז רַב־לָכֶם בְּנֵי לֵוִי׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קֹרַח שִׁמְעוּ־נָא בְּנֵי לֵוִי׃
המעט כי הבדיל אתנו

ח הַמְעַט כִּי הִבְדִּיל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעֲדַת יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶתְכֶם
לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת מִשְׁכַּן יהוה וְלַעֲמֹד לִפְנֵי הָעֵדָה לְשָׁרְתָם׃
ט וַיַּקְרֵב אֹתְךָ וְכָל־אַחֶיךָ בְּנֵי לֵוִי אִתָּךְ וּבַקְּשְׁתֶּם גַּם־כְּהֻנָּה׃
לָכֵן אַתָּה וְכָל־עֲדָתְךָ הַנִּעָדִים עַל־יהוה לָמָּה זֶּה אַהֲרֹן מַה־הוּא
י כִּי תָלִינוּ עָלָיו׃ וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לִקְרֹא לְדָתָן וַלַאֲבִירָם וַיֹּאמְרוּ לֹא
יא נַעֲלֶה׃ הַמְעַט כִּי הֶעֱלִיתָנוּ מֵאֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ לַהֲמִיתֵנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי־תִשְׂתָּרֵר עָלֵינוּ
יב גַּם־הַשְׁתָּרֵר׃ אַף לֹא אֶל־אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ הֱבִיאֹתָנוּ
וַתִּתֶּן־לָנוּ נַחֲלַת שָׂדֶה וָכָרֶם הֲעֵינֵי הָאֲנָשִׁים הָהֵם תְּנַקֵּר לֹא
יג נַעֲלֶה׃ וַיִּחַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר אֶל־יהוה אַל־תֵּפֶן אֶל־
מִנְחָתָם לֹא חֲמוֹר אֶחָד מֵהֶם נָשָׂאתִי וְלֹא הֲרֵעֹתִי אֶת־אַחַד
יד מֵהֶם׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קֹרַח אַתָּה וְכָל־עֲדָתְךָ הְיוּ לִפְנֵי יהוה
טו אַתָּה וְהֵם וְאַהֲרֹן מָחָר׃ וּקְחוּ אִישׁ מַחְתָּתוֹ וּנְתַתֶּם עֲלֵיהֶם
קְטֹרֶת וְהִקְרַבְתֶּם לִפְנֵי יהוה אִישׁ מַחְתָּתוֹ חֲמִשִּׁים וּמָאתַיִם
טז מַחְתֹּת וְאַתָּה וְאַהֲרֹן אִישׁ מַחְתָּתוֹ׃ וַיִּקְחוּ אִישׁ מַחְתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ
עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיָּשִׂימוּ עֲלֵיהֶם קְטֹרֶת וַיַּעֲמֹדוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד
יז וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן׃ וַיַּקְהֵל עֲלֵיהֶם קֹרַח אֶת־כָּל־הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל
יח מוֹעֵד וַיֵּרָא כְבוֹד־יהוה אֶל־כָּל־הָעֵדָה׃ וַיְדַבֵּר
יהוה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר׃ הִבָּדְלוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה
יט הַזֹּאת וַאֲכַלֶּה אֹתָם כְּרָגַע׃ וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל
אֱלֹהֵי הָרוּחֹת לְכָל־בָּשָׂר הָאִישׁ אֶחָד יֶחֱטָא וְעַל כָּל־הָעֵדָה
תִּקְצֹף׃ תאמרו פ״ג

כ אֶת מַחְתּוֹת הַחַטָּאִים הָאֵלֶּה בְּנַפְשֹׁתָם וְעָשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי
פָחִים צִפּוּי לַמִּזְבֵּחַ כִּי־הִקְרִיבָם לִפְנֵי־יהוה וַיִּקְדָּשׁוּ וְיִהְיוּ לְאוֹת
כא לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּקַּח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת מַחְתּוֹת הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר
כב הִקְרִיבוּ הַשְּׂרֻפִים וַיְרַקְּעוּם צִפּוּי לַמִּזְבֵּחַ׃ זִכָּרוֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יִקְרַב אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרַע אַהֲרֹן הוּא
לְהַקְטִיר קְטֹרֶת לִפְנֵי יהוה וְלֹא־יִהְיֶה כְּקֹרַח וְכַעֲדָתוֹ כַּאֲשֶׁר
כג דִּבֶּר יהוה בְּיַד־מֹשֶׁה לוֹ׃
כד וַיָּלִנוּ כָל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמָּחֳרָת עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן
לֵאמֹר אַתֶּם הֲמִתֶּם אֶת־עַם יהוה׃ וַיְהִי בְּהִקָּהֵל הָעֵדָה
כה עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיִּפְנוּ אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וְהִנֵּה כִסָּהוּ
כו הֶעָנָן וַיֵּרָא כְּבוֹד יהוה׃ וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּנֵי אֹהֶל
מוֹעֵד׃ תאמרו פ״ג

כז וַיְהִי מִמָּחֳרַת וַיָּבֹא מֹשֶׁה אֶל־אֹהֶל הָעֵדוּת וְהִנֵּה פָרַח
מַטֵּה־אַהֲרֹן לְבֵית לֵוִי וַיֹּצֵא פֶרַח וַיָּצֵץ צִיץ וַיִּגְמֹל שְׁקֵדִים׃

4. מאיר ותבואה פ״ט ה׳

יט כָּל אַהֲבָה
שֶׁהִיא תְלוּיָה בְדָבָר, בָּטֵל דָּבָר
בְּטֵלָה אַהֲבָה, וְשֶׁאֵינָהּ תְּלוּיָה
בְדָבָר, אֵינָהּ בְּטֵלָה לְעוֹלָם. אֵיזוֹ
הִיא אַהֲבָה שֶׁהִיא תְלוּיָה בְדָבָר, זוֹ
אַהֲבַת אַמְנוֹן וְתָמָר, וְשֶׁאֵינָהּ תְּלוּיָה
בְדָבָר זוֹ אַהֲבַת דָּוִד וִיהוֹנָתָן; כ כָּל
מַחֲלוֹקֶת שֶׁהִיא לְשֵׁם שָׁמַיִם סוֹפָהּ
לְהִתְקַיֵּם, וְשֶׁאֵינָהּ לְשֵׁם שָׁמַיִם אֵין
סוֹפָהּ לְהִתְקַיֵּם, אֵיזוֹ הִיא מַחֲלוֹקֶת
שֶׁהִיא לְשֵׁם שָׁמַיִם זוֹ מַחֲלוֹקֶת הִלֵּל
וְשַׁמַּאי, וְשֶׁאֵינָהּ לְשֵׁם שָׁמַיִם, זוֹ
מַחֲלוֹקֶת קֹרַח וְכָל עֲדָתוֹ: תאמרו פ״ג

עַיִן טוֹבָה וְרוּחַ נְמוּכָה וְנֶפֶשׁ שְׁפַלָּה,
תַּלְמִידָיו שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ.
כא דַּר יְהוּדָה בֶּן תֵּימָא
אוֹמֵר, הֱוֵי עַז כַּנָּמֵר וְקַל כַּנֶּשֶׁר רָץ
כַּצְּבִי וְגִבּוֹר כָּאֲרִי לַעֲשׂוֹת רְצוֹן
אָבִיךָ שֶׁבַּשָּׁמַיִם: כב הוּא הָיָה
אוֹמֵר, עַז פָּנִים לְגֵיהִנֹּם וּבוֹשֶׁת
פָּנִים לְגַן עֵדֶן: יְהִי רָצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵית
הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ. 8. רש״י תאמרו ט״ג

(פו) ויחר למשה מאד. מל חמן מל מחמס. לפי
מעטר עד למאד: מל חמן מל מחמס. שהם מקרינין לאיש מחר מל חמן
עליהם והמדרש אומר יודע מי שיש להם חלק בהמידי
; גבור אף חלק לא יקובלו לאיש לרגון מיחמו הלם
ולא מחלקו: לא חמור אחד מהם בשחמי. לא חמורו
של אחד מהם בכלחי: (הגהומא) לפיכו כבלחמי
ממדין למלרים והרכבתי אם אחמי ואת בני על החמור
והיה לי ליסול לחומו החמור: משלהם לא משלהם אלא
משלי. וח״א בחרית לשון אדמי כך בקלמה אגרית
של מלך שהוור: (כז) והם. ד עדיכ:

(יח) ויקהל עליהם קרח. (תמומה) בדברי לימה כל
הלילה ההוא: הלך אל אל הבנים ופחה לוחם כבוריה
אחם שפלי לבדי אני מקפיד ל״ו מקפיד אלא בשביל
בלכם אלו בחין ומפלין כל הגדולות לו המלוכה ולהחיו
הכהונה עד שאחבהו כלם: וירא כבוד ה׳. בא
בעמוד ענן: (כב) אל אלוהי הרוחות. יודע מחשבות
; אין מדיחך כמדת בשר ודם שר שסרחה עליו
מקלח מדיחה אינו יודע מי המוסא לאיכך כשהוא
סעם אמרם מכולם אבל אחה לאמיך נגיות כל המחשבות
ויודע אחה מי המוסא: האיש אחד. הוא המוסא
; ואחה על כל העדה מקלף. אמר הקב״ה יפה אמרת

אני יודע ומודיע מי חבא ומי לא הבא:

(כד) העלו וגו׳. כמרעמו הבחלקו: מסביבות משכן קרח:

10. מעיקר הבריחה היה רמוי להיות כן • אלא שלא יצא לאור עד שנתגלגל בהם סגנון. וה״ז כמו סגולה ישראל שעלה במחשבה ברחם הבריאה ומכ״מ לא יצא לאור עולם עד לאחר כמה דורות כך הוא בחירה פלוס מחוך ישראל. וזהו הסך חלוקותיהם על ה׳ שבסבורים הרבה מעשים שעפ״י נקקים משה ואהרן נעשה כן. ואם כן היה מקום לשחלוקן גם על משה ואהרן. גם על הקב״ה שנמנע לנקקם אוהביו עד כבוד ישראל. עתה ידעו שכך עלה במחשבה בעת בריאת שמים וארץ. אלא שלא הגיע שעה עד

5. תאמר ותשאו פ״ג מ״ז

רב אמר קרח אפיקרסי היה מה עשה עמד ועשה טלית שכולו תכלת אתא נבי
משה א״ל משה רבינו טלית שכלה תכלת מה שתהא חייבת בציצית אמר לו חייבת דכתיב °גדילים
תעשה לך וגו׳ בית שהוא מלא ספרים מהו שיהא חייב במזוזה אמר לו חייב במזוזה דכתיב °וכתבתם
על מזוזות ביתך וגו׳. אמר לו בהדת כנרים מהו אמר לו מטמא פרחה בכולו אמר לו טהור באותו שעה
אמר קרח אין תורה מן השמים ולא משה נביא ולא אהרן כהן גדול. רבנו׳ אמר רב און בן פלת אשתו וזאילתו
אמרה ליה מאי נפקא לך מינה אי מר רבה אנת תלמידא ואי מר רבה אנת תלמידא אמר לה מאי אעביד הואי
בעצה ואשתבעי לי בהדייהו אמרה[ה] ליה ידענא דכולה כנישתא קדישתא נינהו דכתיב °כי כל העדה כולם
קדושים אמרה ליה חוב דאנא מצילנא לך אשקיתיה המרא וארויתיה ואגניתיה גואי אותבה על בבא
וסתרתה למויה כל דאתא חויה הדר אדהכי
והכי אבלעו להו איתתיה דקרח אמרה ליה
היינו
דכתיב °חכמות נשים בנתה ביתה זו אשתו
של און בן פלת ואולת *בידה תהרסנה זו
אשתו של קרח׳

6. (ויקהל עליהם קרח) [ויקהלו על משה וגו׳]. אמר להם כל העדה כלם קדושים וכלם שמעו בסיני אנכי ה׳ אלהיך ומדוע תתנשאו על קהל ה׳. אלמלא אתם שמעתם לכדכם והם לא שמעו הייתם אומרים, עכשו כלם שמעו ומדוע תתנשאו. מיד נזדעזע משה מפני המחלקת, מפני שכבר היה בידן סרחון רביעי. משל לכן מלך ששרח על אביו ופיס עליו אוהבו פעם, שתים, ושלש. כשסרח רביעית נתרשלו ידי אוהבו של מלך. אמר כמה פעמים אטריחם את המלך. אף כאן משה, חטאו בעגל ויחל משה, ויהי העם כמתאוננים ויתפלל משה, במרגלים ויאמר משה אל ה׳ ושמעו מצרים, במחלקתו של קרח אמר כמה אוכל להטריחם את המקום. לפיכך (שם, ז) וישמע משה ויפל על פניו.

ז (שם, ה) וידבר אל קרח וגו׳ בקר. מה ראה לומר בקר. אמר משה שמא מתוך מאכל ומשתה אמרו דבר זה, אמר שמא בין כך ובין כך יעשו תשובה. לכך נאמר בקר וידע ה׳. אמר להם אין לי רשות לפנס עכשו. אין לפניו לא אכילה ושתיה אלא בשבילנו על שאכלנו ושתינו. דבר אחר, אמר להם משה גבולות חלק הקדוש ברוך הוא בעולמו, יכולים אתם לערב יום ולילה והוא שאמר הכתוב בתחלה (בראשית א ה) ויהי ערב ויהי בקר, (שם ד) ויבדל אלהים בין האור ובין החשך, בשביל תשמישו של עולם, וכשם שהבדיל בין האור ובין החשך בשביל תשמישו של עולם, כך הבדיל ישראל מן האמות, שנאמר (ויקרא כ כו) ואבדל אתכם מן העמים להיות לי, וכך הבדיל אהרן, שנאמר (דה״א כג יג) ויבדל אהרן להקדישו קדש קדשים, אם יכולין אתם לערב אותה הבדלה שהבדיל בין האור ובין החשך, אתם יכולין לבטל את זה. לכך אמר להם בקר וידע ה׳ את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו, כבר הוא מתקן, ואת אשר יבחר בו יקריב אליו.

9. בזאת יודע. אי המחולקים ובעלי ריבות — זולת הדבר שחלקו בו ומנגדים זה לזה — הם אוהבים גמורים בלב ונפש, זהו אות שמחלוקתם לשם שמים, אבל אם אויבים ונוטרים שנאה זה לזה על ידי מחלוקת, זהו שלא לשם שמים, ויתיצב השטן בתוכם, וזהו הסימן מסרו לנו חכמי משנה, איזו היא מחלוקת שהיא לש״ש, כי בכל מחלוקת אומרים שהיא לש״ש, אמרו כמחלוקת שמאי והלל, שאהבו זה את זה וכבדו זה את זה הנאהבים ונעימים, זהו אות שמחלוקתם לשם שמים, אבל כמחלוקת קרח ועדתו, שהיו נוטרים איבה ושנאה וכמעט יסקלוהו למשה וכדומה, זוהיא שלא לשם שמים.

13. ספר אורח חיים ל״ד מ״ד

ד׳. אשר סגולת הקודש בטהרתה לטהרת החיים ספונה בו. אשר רק ע״י חקוי ארוך ע״י הדרגה של העמקה דורית יכולה היא לצאת אל הפועל במדה הגונה גם בשאר העמים בכל האדם אשר על פני האדמה. — אז יבורר לכל. כי סגולת הקודש אינה כגולה זלה. שיכולה להנטל בכל ידים מסואבות. כי אם סגולה העולה בעמל נורא במסירת נפש קבועה. וע״י זכות נחלת קודש של אבות לבנים נושאי עולם באהבה ושומרים דרך ד׳ בכל עז. אז יוסרו פני הלוט מעל כל העמים והמסכה הנסוכה על הגוים, ואותה הוותרנות של המינות חוכר כמו שהיא בתור מטבע פסולה. המסמאה את העינים ומטמאה את הנפשות. מדבה רצח ודם וכל תועבה. „ד׳ עוזי ומעוזי ומנוסי ביום צרה. אליך גוים יבואו מאפסי ארץ, ויאמרו: „אך שקר נחלו אבותינו הבל ואין בם מועיל״. „נשגב ד׳ לבדו ביום ההוא, והאלילים כליל יחלוף״. „לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ד׳ כמים לים מכסים״.

14. מן הבמים עבו לו פלאות בד״ה בכל הכח ורוחה דבר חפל זה שעשתה אמנו חוזר לאחרון, וע״כ מיעול בלא מלאוהו:

כי בהיות המהלוחה בהיכרות בין הטוב הישראלי שוב אין כאן מי. ש״ע עבו אל אהרון יח״ם וזהו עיקר שורש פורה ראש ולעגה הילדת הע״ו אחר לא הבטל נס ע״י חפלה אבשי בנה״ל

המורם מרבריו אלה. היות כי אנשי הרחם הגדולה הנס כי בטלו לילדת הע״ו. עכ״ו לא נחבטל ע״י רק הילדה הרעוני. והוא הטבורה בפועל ומתם. אמנם עיקר פלימות הילד הלו הבונן בלבו של אדם והוא הבוסו על הפירוד. ההחלקות לבפרך מרבעו. ולהיות מפריד בין הדבקים ע״י אלה לשוב ולשמוח אח רעהו. בלבבו של לא חמם בכפו ווולחו מהמילות המסבכים על התחלוקת אשר הוא עלם ילדת הע״ו בפלמות אוהו לא יבלו לו נס אנשי הלה״ב להכניעו ונשאר על עמדו.

ב. ספר יצירה פ״ח ס״ו

כה אָמַר יהוה הַשָּׁמַיִם כִּסְאִי וְהָאָרֶץ
הֲדֹם רַגְלָי אֵי־זֶה בַּיִת אֲשֶׁר תִּבְנוּ־לִי וְאֵי־זֶה מָקוֹם מְנוּחָתִי׃
ב וְאֶת־כָּל־אֵלֶּה יָדִי עָשָׂתָה וַיִּהְיוּ כָּל־אֵלֶּה נְאֻם־יהוה וְאֶל־זֶה
ג אַבִּיט אֶל־עָנִי וּנְכֵה־רוּחַ וְחָרֵד עַל־דְּבָרִי׃ ישעיה נ״ז

ד שִׁמְעוּ דְבַר־יהוה
הַחֲרֵדִים אֶל־דְּבָרוֹ אָמְרוּ אֲחֵיכֶם שֹׂנְאֵיכֶם מְנַדֵּיכֶם לְמַעַן שְׁמִי
יִכְבַּד יהוה וְנִרְאֶה בְשִׂמְחַתְכֶם וְהֵם יֵבֹשׁוּ׃ קוֹל שָׁאוֹן מֵעִיר
ה קוֹל מֵהֵיכָל קוֹל יהוה מְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאֹיְבָיו׃ בְּטֶרֶם תָּחִיל
ו יָלְדָה בְּטֶרֶם יָבוֹא חֵבֶל לָהּ וְהִמְלִיטָה זָכָר׃ מִי־שָׁמַע כָּזֹאת
מִי רָאָה כָּאֵלֶּה הֲיוּחַל אָרֶץ בְּיוֹם אֶחָד אִם־יוּלַד גּוֹי פַּעַם
ט אֶחָת כִּי־חָלָה גַּם־יָלְדָה צִיּוֹן אֶת־בָּנֶיהָ׃ הַאֲנִי אַשְׁבִּיר
וְלֹא אוֹלִיד יֹאמַר יהוה אִם־אֲנִי הַמּוֹלִיד וְעָצַרְתִּי אָמַר
י אֱלֹהָיִךְ׃ שִׂמְחוּ אֶת־יְרוּשָׁלִַם וְגִילוּ בָהּ כָּל־
יא אֹהֲבֶיהָ שִׂישׂוּ אִתָּהּ מָשׂוֹשׂ כָּל־הַמִּתְאַבְּלִים עָלֶיהָ׃ לְמַעַן
תִּינְקוּ וְשְׂבַעְתֶּם מִשַּׁד תַּנְחֻמֶיהָ לְמַעַן תָּמֹצוּ וְהִתְעַנַּגְתֶּם מִזִּיז
יב כְּבוֹדָהּ׃ כִּי־כֹה אָמַר יהוה הִנְנִי נֹטֶה־אֵלֶיהָ
כְּנָהָר שָׁלוֹם וּכְנַחַל שוֹטֵף כְּבוֹד גּוֹיִם וִינַקְתֶּם עַל־צַד תִּנָּשֵׂאוּ
יג וְעַל־בְּרָכַיִם תְּשֹׁעָשָׁעוּ׃ כְּאִישׁ אֲשֶׁר אִמּוֹ תְּנַחֲמֶנּוּ כֵּן אָנֹכִי
יד אֲנַחֶמְכֶם וּבִירוּשָׁלִַם תֻּנָּחֲמוּ׃ וּרְאִיתֶם וְשָׂשׂ לִבְּכֶם וְעַצְמוֹתֵיכֶם
כַּדֶּשֶׁא תִּפְרַחְנָה וְנוֹדְעָה יַד־יהוה אֶת־עֲבָדָיו וְזָעַם אֶת־
אֹיְבָיו׃

ג. ספר יצירה פ״ח ס״ו

ב׳. אשר סגולת הקודש בטהרתה לטהרת החיים ספונה בו. אשר רק ע״י חקוי ארוך ע״י הדרגה של העמקה דורית יכולה היא לצאת אל הפועל במדה הגונה גם בשאר העמים בכל האדם אשר על פני האדמה. — אז יבורר לכל. כי סגולת הקודש אינה כגולה זלה. שיכולה להנטל בכל ידים מסואבות. כי אם סגולה העולה בעמל נורא במסירת נפש קבועה. וע״י זכות נחלת קודש של אבות לבנים נושאי עולם באהבה ושומרים דרך ד׳ בכל עז. אז יוסרו פני הלוט מעל כל העמים והמסכה הנסוכה על הגוים, ואותה הוותרנות של המינות חוכר כמו שהיא בתור מטבע פסולה. המסמאה את העינים ומטמאה את הנפשות. מדבה רצח ודם וכל תועבה. „ד׳ עוזי ומעוזי ומנוסי ביום צרה. אליך גוים יבואו מאפסי ארץ, ויאמרו: „אך שקר נחלו אבותינו הבל ואין בם מועיל״. „נשגב ד׳ לבדו ביום ההוא, והאלילים כליל יחלוף״. „לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ד׳ כמים לים מכסים״.